

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122283696
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122283696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janáčkovej v spore žalobcu: CHIRANA Medical, a.s., so sídlom Nám. Dr. Alberta Schweitzera 194, Stará Turá, IČO: 36 322 300, zastúpeného JUDr. Janou Mikušovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Seberíniho 1, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, D. E., o zaplatenie 10 913,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 5. decembra 2022, č.k. 5C/32/2022-211, takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania, potvrdzuje.
- Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.913,93 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti konanie zastavil a výrokom III. rozhodol, že žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 10.913,93 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, spolu s úrokom omeškania a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že evidoval voči žalovanému neuhradenú pohľadávku vo výške 6.450 eur, ktorá vznikla v dôsledku neuhradenia sumy fakturovanej za prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - garáži. Keďže žalovaný pohľadávku neuhradil na základe mimosúdnej snahy žalobcu, žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica. Vydaný platobný rozkaz na uvedenom súde bol následne predmetom exekučného konania, vedeného súdnym exekútorom F. F. G.. V exekučnom konaní súdny exekútor vykonával exekúciu zrážkami zo mzdy žalovaného, pričom exekútor zrážky nedopatrením poukazoval na nesprávne uvedený bankový účet, ktorý patril žalovanému. Týmto spôsobom bola na účet žalovaného poukázaná celá suma pohľadávky žalobcu. Podľa stanoviska súdneho exekútora, na bankový účet povinného (žalovaného), ktorý bol v návrhu na výkon exekúcie omylom uvedený namiesto bankového účtu oprávneného (žalobcu), boli celkovo poukázané peňažné prostriedky vo výške 11.306,67 eur. O tejto skutočnosti žalovaný v priebehu exekúcie ani raz neinformoval žalobcu ako oprávneného a ani súdneho exekútora, hoci si bol danej situácie vedomý. Takýmto konaním sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd konštatoval, že zo stanoviska súdneho exekútora k ukončeniu exekúcie, ako aj

z predložených výpisov z účtu žalovaného jednoznačne vyplýva skutočnosť, že v priebehu exekúcie sp. zn. 109EX 191/20, vykonávanej súdnym exekútorom F. G. v prospech oprávneného žalobcu proti povinnému žalovanému došlo k situácii, kedy omylom žalobcu bolo v návrhu na výkon exekúcie uvedené nesprávne číslo účtu oprávneného. V dôsledku tejto skutočnosti žalovaný v priebehu exekúcie na svoj účet prijal peňažné prostriedky v celkovej výške 11.306,67 eur. Obrana žalovaného, že túto skutočnosť nezavinil neobstojí, keďže pre vznik bezdôvodného obohatenia nie je potrebné zavinenie subjektu, ktorý sa obohatil. Súd uviedol, že z výpovede žalovaného pritom vyplýva fakt, že v priebehu exekúcie nadobudol vedomosť o pôvode týchto peňažných prostriedkov najneskôr odvtedy ako mu bol účet odblokovaný, túto skutočnosť však neoznámil ani oprávnenému ani súdnemu exekútorovi a časť peňažných prostriedkov minul pre vlastnú potrebu. Rovnako neobstojí obrana žalovaného, že nedisponoval celým objemom prijatých peňažných prostriedkov, nakoľko z výpisov z účtu je zrejmé, že časť peňažných prostriedkov bola započítaná na zníženie jeho pasív, keďže na počiatku exekúcie boli na jeho účte peňažné prostriedky v zápornej hodnote. Súd konštatoval, že týmto spôsobom sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže peňažné prostriedky prijal bez právneho dôvodu. Preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, predstavujúce peňažné prostriedky v sume 10.913,93 eur. S poukazom na ust. § 232 ods. 3, 4 CSP súd v danej veci dospel k záveru, že by nebolo spravodlivé povoliť žalovanému plnenie v splátkach. Žalovaný jednak žiadnym spôsobom nezdôvodnil a bližšie nekonkretizoval svoje nepriaznivé majetkové, či príjmové pomery odôvodňujúce takéto rozhodnutie. Z predložených dôkazov je zároveň zrejmé, že žalobca sa v konaní, ktoré predchádzalo súdnemu sporu snažil so žalovaným opakovane dohodnúť na splátkovom kalendári, ktorý žalovaný nedodrжал. Aj z tohto dôvodu žalobca nesúhlasil s povolením splátok s odôvodnením, že žalovaný opakovane zavádza, uvádza nepravdivé skutočnosti a nedodriava zmluvné povinnosti, ku ktorým sa zaviazal. Ďalej súd citoval ust. § 145 ods. 1 - 3, § 146 ods. 1, 2 CSP a uviedol, že na pojednávaní dňa 09.11.2022 žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal žalobu späť v časti požadovaného príslušenstva - úrokov z omeškania. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, v tejto časti súd konanie zastavil. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, keď priznal žalobcovi, ktorý mal plný úspech v spore (s výnimkou nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky, v ktorej časti bolo konanie zastavené) proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že sa domáha zrušenia rozsudku v celom rozsahu. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na ním predložený dôkaz - správu audítora žalobcu (NOVOAUDIT s.r.o.), v ktorej bola uvedená nižšia dlžná suma, a to 5.250 eur k dátumu 20.01.2022, na čo súd neprihliadol. Zistenie auditorskej spoločnosti pritom žalobca okomentoval chybou na strane auditorskej spoločnosti, čo však nepodložil žiadnym dôkazom. Zároveň súd nebral do úvahy pôvod vzniknutej veci, nakoľko exekúcia sa od začiatku nevykonávala správne, a to z dôvodu chyby na strane žalobcu, za čo on nemôže niesť vinu. Dodal, že podľa jeho názoru súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. On sa nedopustil vedome svojvoľného obohatenia sa, čo prezentoval aj pred súdom s odôvodnením, že z dôvodu blokovania účtov exekútorom nemohol disponovať žiadnymi prostriedkami.

3. K odvolaniu žalovaného podal prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie žalobca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zdôraznil, že všetky okolnosti a dôvody odvolania uvedené žalovaným sú absolútne nesprávne, nepodložené, neodôvodňujúce podanie odvolania. Ide len o účelovú taktiku žalovaného, čo najdlhšie sa vyhýbať uhradeniu dlhu. Uviedol, že pokiaľ ide o potvrdenie audítora, toto bolo predložené súdu v konaní. Opätovne dal do pozornosti, že išlo o chybu v účtovníctve, keďže pohľadávka bola nesprávne evidovaná. Prítom nesprávne uvedenie pohľadávky v účtovníctve nemá žiaden vplyv na to, že žalovaný sa svojím konaním bezdôvodne obohatil tak, ako je to uvedené v rozsudku. On absolútne nerozporuje, že jeho chybou boli finančné prostriedky, ktoré boli vymožené v exekúcii, poukazované späť na účet žalovaného. Avšak v čase, keď táto chyba bola zistená, bol žalovaný na tento omyl upozornený a vyzvaný na vrátenie neoprávnene poukázanej sumy. Žalovaný však ani po dvoch výzvach dlžnú sumu bezdôvodného obohatenia nevrátil. Rovnako tvrdenie, že nešlo o bezdôvodné obohatenie, keďže žalovaný mal zablokovaný účet, je nesprávne a nedôvodné. Žalovaný sa po skončení exekúcie, kedy už jeho účet bol odblokovaný, dozvedel o tom, že vymožené finančné prostriedky mu boli naspäť poukázané na účet a mohol ich kedykoľvek vrátiť. Žalovaný tak neurobil ani na základe opakovaných výziev a ani po skončení súdneho konania, kedy jeho (žalobcovmu) právnenému

zástupcovi tvrdil, že začne dlžnú sumu uhrádzať aspoň po častiach, avšak do dnešného dňa tak neurobil a iba účelovo predlžuje konanie. Zo stanoviska súdneho exekútora k priebehu exekúcie z 18.02.2022 vyplýva, že celkovo bola vymožená suma vo výške 13.489,93 eur. Na bankový účet povinného boli celkovo poukázané prostriedky vo výške 11.306,67 eur. Trovy právneho zastúpenia vo výške 277,67 eur boli poukázané na účet právneho zástupcu oprávneného, trovy súdneho exekútora boli celkovo vymožené vo výške 2.298,32 eur. Z procesného hľadiska bolo exekučné konanie ukončené a žiadne zákonné prostriedky exekútorovi neumožňovali pokračovať vo výkone exekúcie. Pritom z výpisov z účtu žalovaného vedeného vo H., I., vyplýva, že za obdobie od júla 2020 do novembra 2021 mu poukázal súdny exekútor na uvedený účet vymožené peňažné prostriedky v celkovej výške 11.192,67 eur. Rozdiel medzi touto sumou a sumou uvádzanou súdnym exekútorom (11.306,67 eur) spočíva v tom, že žalovaný nepredložil výpis z účtu za jún 2020, keď podľa oznámenia súdneho exekútora už v mesiaci jún 2020 boli realizované zrážky zo mzdy a poukázané na účet žalovaného. Dodal, že v konaní bola nepochybne preukázaná skutočnosť, že v priebehu predmetnej exekúcie došlo k situácii, kedy omylom žalobcu bolo v návrhu na výkon exekúcie uvedené nesprávne číslo účtu oprávneného a v dôsledku tejto skutočnosti žalovaný v priebehu exekúcie na svoj účet prijal peňažné prostriedky v celkovej výške 11.306,67 eur, čím sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keďže predmetné finančné prostriedky prijal bez právneho dôvodu.

4. K vyjadreniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný, ktorý zotrval na skutočnostiach uvedených v jeho odvolaní a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť. Zdôraznil, že si je vedomý, že dlh voči žalobcovi má, avšak jeho námietky smerujú predovšetkým k výške dlžnej čiastky. Opakovane poukázal na vyjadrenie audítorskej spoločnosti o výške dlhu, ktorý on považuje za správny. Nevidel žiadnu správu audítora, ktorý by reálne zdôvodnil svoju chybu a dokonca má podozrenie, že ak tak urobil, bolo to na žiadosť žalobcu, aby mohol tento argument na súde napadnúť.

5. K vyjadreniu žalovaného podal prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie žalobca, ktorý zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že argumentácia žalovaného je absurdná, neodôvodnená, bez opodstatnenia k prejednávanej veci. Žalovaný mal už niekoľko rokov robiť kroky smerujúce k úhrade svojho dlhu za nebytový priestor, ktorý si reálne kúpil. On splnil svoju časť záväzku a žalovaný tak doteraz neurobil, hoci viackrát zavadzajúco a klamlivo uzatváral splátkové kalendáre a pod. Opakovane zdôraznil, že uvedenie nesprávneho čísla účtu na návrhu na vykonanie exekúcie nemá vplyv na to, že po odhalení tejto chyby žalovaný neurobil žiadne kroky k vráteniu finančných prostriedkov, ktoré mu boli neprávom vyplácané. Pokiaľ ide o chybnú čiastku vo vyjadrení audítora, táto nemá na celú vec žiaden vplyv, pretože žalovaný reálne a neoprávnene prijal na svoj účet žalovanú sumu a na výzvu tieto finančné prostriedky nevrátil. Je zrejmé, že žalobou bola vymáhaná táto čiastka - skutočne prijatých a nevrátených finančných prostriedkov na účet žalovaného, ktoré tvoria istinu pohľadávky a jej príslušenstvo. V snahe vyhnúť sa pochybnostiam predložil súdu potvrdený stav pohľadávky v jeho účtovníctve.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. Odvolaním žalovaného nebol napadnutý výrok II. rozsudku o zastavení konania vo zvyšnej časti, v tejto časti je preto rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

9. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho úkonu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. V ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. Pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je nevyhnutné, aby k tomuto došlo úmyselne alebo nejakým protiprávnym úkonom. Ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vymedzuje pojem bezdôvodného obohatenia, pričom uvádza štyri formy bezdôvodného obohatenia. Jednou z nich je prijatie plnenia bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napríklad domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu.

11. V predmetnej veci žalovaný nespochybnuje, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, spochybnuje iba výšku bezdôvodného obohatenia. Ako je však zrejmé z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, výška bezdôvodného obohatenia žalovaného bola nepochybne preukázaná nielen stanoviskom k ukončeniu exekúcie súdneho exekútora F. F. G. zo dňa 27.01.2022 (č.l. 20 spisu), dodatkom k upovedomeniu o ukončení exekúcie zo dňa 18.02.2022 (č.l. 21 spisu), z ktorých jednoznačne vyplýva, že na „bankový účet oprávneného, označený v návrhu na začatie exekúcie, v skutočnosti na účet povinného (D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený vo H. B., I.), boli poukázané prostriedky vo výške 11.306,67 eur“, ale aj samotnými výpismi z bankového účtu povinného za obdobie od júla 2020 do decembra 2021, vedeného vo H. B., I. (č.l. 91 až 120 spisu). V kontexte týchto dôkazov neobstojí opakovaná námietka žalovaného o výške dlhu voči žalobcovi, ktorú akceptuje podľa správy z auditu žalobcu v sume 5.250 eur. Ide iba o účtovný doklad, ktorý podľa tvrdenia žalobcu bol mylný a následne opravený, pričom tento nevyvracia preukázanú skutočnosť, že žalovaný reálne a neoprávnene prijal na svoj účet finančné prostriedky v žalovanej výške, ktoré musí žalobcovi vydať.

12. Skutočnosť, že žalovaný danú situáciu nezavinil, je v danej veci bez právnej relevancie, keďže ako už odvolací súd uviedol vyššie, pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie sa nevyžaduje úmysel (alebo protiprávne konanie). Z vyjadrenia žalovaného pred súdom prvej inštancie (č.l. 85 spisu) pritom nepochybne vyplýva, že „po odblokovaní účtu mu začali prichádzať na účet peňažné prostriedky... aj keď neskôr pochopil, o aké prostriedky sa jedná, nikomu túto skutočnosť neohlásil a peňažné prostriedky použil na živobytie“. Napriek vedomosti o „charaktere“ týchto prostriedkov, tieto ani na výzvu žalobcu (oprávneného) a súdneho exekútora nevrátil.

13. V danom prípade zhodne so súdom prvej inštancie bol aj odvolací súd toho názoru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, keď získal majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu. Odvolacie námietky žalovaného nevyvrátili výpovednú hodnotu dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie, ktoré potvrdzovali v súdnom konaní preukázaný žalobný nárok žalobcu.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP vo vyhovujúcom výroku I., ako aj v závislom výroku III. o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu týchto trov v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).